



Coca POPESCU

S-a născut pe data de 24 decembrie la București.

Volume publicate

- *Dragoste și flori*, 2001; *Dorință și vis*, 2004; *Iubind iubirea*, 2012; Toate au fost publicate la Editura *Semne*, avându-l drept mentor pe regretatul scriitor Traian T. Coșovei;
- *Poveste de iarnă*, poeme pentru copii, 2012, reeditare 2014, Editura *Andreas*, respectiv Editura *Vision Design*;
- *Prietenie fără frontiere*, 2013, Editura *Semne*;
- *Iepurașul năzdrăvan*, poeme pentru copii, 2014, Editura *Andreas*;
- *Incertitudine* 2014, Editura *Tracus Arte*, volum ilustrat de Matei Vladimir Colțeanu;
- *Noapți violet* 2016, Editura *Rafet*, carte premiată în cadrul Festivalului Internațional de Creație Literară "Titel Constantinescu", ediția a IX-a, cu premiul "Alexandru Sihleanu", volum ilustrat de Florian Bîrsan;
- *Suspendată în timp / Suspendada en el tiempo*, volum bilingv, român-spaniol, ilustrat de Florian Bîrsan;
- *O noapte și câțiva pași*, 2018, Editura *Detectiv Literar*;
- *Iulia și trotineta roșie*, povești pentru copii, 2021, Editura *Neuma*.

Apariții în antologii

Antologii de critică literară, *Paradigme poetice actuale* (Mioara Bahna), *Vitrina cărților* (Emilian Marcu), *Dispuneri Literare Bucureștene* (Ionel Necula), *Culegătorul de petale* (Gheorghe Vidrașcu), *Antologie de literatură, artă și poezie* (editura Liric Graph),

Pandemia...nebulina (sub egida revistei *Convorbiri Literar-Artistice*, coordonator Antoneta Rădoi).

Premii

Premiul "Alexandru Sihleanu", 2016; Mențiune la "Schenker's got talent", 2016; Mențiune la Festivalul Național "Regina Sânzienelor", 2019; Mențiune în cadrul Festivalului "Campionatul European de Poezie 2020", Premiul 1 pentru proză, Săcele, 2020, dar și numeroase diplome de apreciere.

Referințe critice

Au fost publicate în ziarele și revistele: *Buletin de Ilfov*; *Minutele Culturale*; *Ciucumic.Ro*; *Actualitatea literară*; *Argeș Focus*; *Informația de Prahova*; *Ziarul Națiunea*; *Ziarul Ialomița*; *Ziarul Oglinda de azi*; *Ziarul Chitila Azi*, *Al Rai* (din Kuweit și Irak), despre volumul *Prietenie fără frontiere*. La *Prensa de Colorado* (Denver, SUA, Cesar Curiel); *Ziarul Cultural*, *Cotidianul* (Traian T.Coșovei), *Ziarul Ziua*, *Ziarul Național*, *Ziarul Chitila Azi* (Adrian Cîlțan); revista *Migrant în România* (Mioara Roman & Mihail Gălățanu); *Actualitatea Literară* (Horia Gârbea și George Motroc); *Luceafărul de dimineață* (Horia Gârbea); *Bucureștiul literar și artistic* (Dinu Grigorescu); Revista *Detectiv Cultural* (Firiță Carp/Mioara Bahna/Florin Dochia); *Ciripit de Păsărele* (Dinu Grigorescu); *Jurnal de Liceu*, «Cafeaua artistică» (George Motroc); Revista *Nouă*, Revista *Urmuz* (Florin Dochia); Revista *Agora literară* (Gh. Vidrașcu); *Convorbiri Literare* (Emilian Marcu); *eCreator* (Ioan Romeo Roșianu); *Dacia Eternă* (Ioan Păunescu); *Almanah Ciripit de Păsărele* (Dinu Grigorescu); *Dor de Dor* (Marin Toma); Revista *Rotonda Valahă* (Ioan Barbu); *Națiunea* (Cezar Adonis Mihalache); Revista *Neuma* (Horia Gârbea); *Convorbiri literar-artistice* (Antoneta Rădoi); *A.P.C.S.-Agenția de Presă Culturală și Sportivă* (Aristotel Bunescu); *Cafeneaua Interviuurilor* (Antoneta Rădoi); Revista *Chirping Birds Gazouillis des Oiseaux* (Vlad Lungu); Revista *Parnas XXI*; Revista *Rinocerul* (Dinu Grigorescu), *Doina Ghiteșcu actrița Jolly joker, periplu printre roluri* (carte apărută la Editura *Inspirescu*); *Monitorul de Poezie* (Ioan Calotă); Revista *Constelații diamantine* (Constantin Lupeanu și Ioan Păunescu); *Cafeneaua literară* (Virgil Diaconu).

Extrase din referințele critice

Extrem de sinceră, directă, fără sofisme, nostalgică, nelipsită de la cenaclurile literare, Coca Popescu scrie poezie ca pentru ea, pentru alinarea și alintarea propriului suflet, preocupată fiind de tot și de toate cele ce i-ar putea aduce împlinirea, având un crez profund, pe care îl mărturisește cititorului în volumul *O noapte și câțiva pași*: "Am crezut mereu în visuri/niciodată n-au mințit/Ce-am văzut cu ochii minții/Negreșit s-a împlinit// Am fost tare ca o stâncă/Greul nu m-a doborât/M-am rugat pios și sincer/și-un grăunte de speranță/Peste noapte a-nflorit..."....

(**Antoneta Rădoi**, pentru *Cafeneaua interviurilor*)

„...Volumului de versuri *Incertitudine* al poetei Coca Popescu (Editura *Tracus Arte*), este al șaptelea volum al autoarei și cel mai reușit. Iubitorii literaturii sunt tot mai rari în zilele noastre și prezența lor, cât mai este, se cuvine apreciată și ocrotită. Coca Popescu este o amatoare ferventă de poezie și teatru... Iată că frecventarea mult timp a literaturii și proximitatea scriitorilor au făcut-o pe Coca Popescu să lase galeria și să intre în teren în urmă cu nu foarte mulți ani. Ea recunoaște deschis: „magia cuvintelor mă depășește uneori”. Dar ea „găsește tinerețea cuibărită în suflet”, vine la acest debut de vârstă matură cu un suflet adolescentin și nu ezită să se declare „sclava iubirii”. Poezia pe care ne-o oferă Coca Popescu este una declarat feminină, care nu-și ascunde nicidecum fragilitatea, sensibilitatea, ardoarea, încât aceste trăsături ce-au devenit (tocmai din vina poezilor -femei) desuete ne apar proaspete și ne impresionează deopotrivă cu ingenuitatea autoarei. Poeta crede că „Dragostea sparge întinericul”, „se simte femeie” și „în loc de medicamente compensate/ vrea dragoste pe săturate”. Ea încă mai „vede dragostea” cu ajutorul „busuiocului de sub pernă” și nu vrea să contrafacă nimic din ceea ce resimte, apelând la formula poeziei trăite.

(**Horia Gârbea**, în *Luceafărul de dimineață*)

Un Orfeu feminin la o chitară care râde, plânge și iubește

Nelipsită de la Clubul Dramaturgilor, poetesa din Chitila, solară în ciuda eclipselor vieții, ni se destăinuie liric zglobiu, rimat cu adevărurile esențiale din opisul cotidianului, preocupată până la identificare cu farmecul iubirii, a cărei eroina a fost și este în continuare, neezitând să filozofeze cu bunul simț și sinceritate pe muchea dramelor, a despărțirilor, melancolică uneori, exuberantă și frapantă mai ales prin părul ei lung de sânziană sălbatecă cu care poate foarte bine mătura domesticul. Poeta aflată la vârsta certitudinilor scrie *Incertitudini*, de fapt atitudini... Eul feminin se revarsă în cascadă, torențial, nutrind autoarea convingerea că trăirea abruptă e preferabilă unei existențe plate prudente...Sinceritatea discursului e cea mai mare calitate. Și franchețea. Nu te chinuie cu metafore indescifrabile, cu versuri pe care nu le citește cu extaz decât autorul și familia sa, părinții din suită... Totul e circumscris iubirii care împlinește femeia. E o poezie feministă, altruistă. Poeta cântă ca un Orfeu care și-a schimbat sexul și chitara-iubiri nebune, dorul de părinți dezgroapă amintiri, transmite mesaje, oglinzi, adună cioburi. ...Poezia are pasiune, descărnare, destăinuire, durere și luciditate: “Cum aş putea să-ți scriu/ceea ce simt?/Cum aş putea/să-mi pansez sufletul rănit?/Cuvintele de iubire s-au risipit în timp,/cât de ușor ți-a fost să uiți totul, chiar și al meu chip./Mă plimb prin camera goală, pașii mei oboșiți/calcă peste urma pașilor tăi./Aștept în zadar să te aud, iubitul meu, în fiecare seară,/pentru mine vocea ta ar fi o comoară./Un cuvânt de la tine.../Ar fi pentru mine o întreagă farmacie./Dar nu vreau medicamente compensate,.vreau dragoste pe săturate...

(**Dinu Grigorescu**, *Bucureștiul Literar și artistic*)

Poezia ca o poiană de cuvinte...

Coca Popescu trăiește prin orice act de creație la care ia parte. Iar cartea de față (*Incertitudini*) ne spune că ea trăiește la un mod cultural estetic orice eveniment de viață și simte întâmplările propriei vieți ca pe niște poeme cu personaje reale...

Poeta nu se străduiește să ridice întâmplarea la esență, ea ne-o prezintă nouă în acest volum de versuri ca și cum i-ar vorbi unei prietene și pare că ne îndeamnă pe noi să îi deslușim înțelesurile, acolo unde sunt. Ea scrie o poezie fără cifru, despre măruntele întâmplări diurne, cotidianul fiind cuvântul de ordine de la un capăt la altul al volumului ei de poezie intitulat *Incertitudini*, parcă pentru a ne deruta.

Dacă transcrierea poemelor este directă, în conținut, Coca Popescu se aliniază clasicilor, sunt chei care duc direct la Lamartine!

Întâlnim un teritoriu propriu, unde „pașii se încurcă în trecut”, teritoriu înnobilit de basm, iar tema predilectă este iubirea, fiindcă „în inimă poartă viori”. Se reține și un îndemn de toate zilele: „iubește sincer și curat”. ...Poeziile abundă în expresii surprinzătoare, care se rețin și care ne transmit un sentiment anume și care au fără doar și poate valențe poetice.

Totuși, poezia poetei Coca Popescu este notație de moment, se caracterizează printr-o expresie directă, necenzurată, ca o divulgare a unor stări de fapt. O prezintă ea însăși, poezia este o „poiană de cuvinte”. Iar dragostea este „oarbă”, ea „coboară pe pământ, te unește cu cine vrea”.

De notat grafica volumului. Desene în tuș de Matei Vladimir Colțeanu însoțesc versurile, de multe ori mai sugestive, plăsmuiri, iluzii, portrete care transmit un tulburător zbucium lăuntric.

(Constantin Lupeanu, Revista Constelații diamantine)

Cel de-al șaptelea volum de versuri („Incertitudine”) al poetei Coca Popescu reprezintă o reală reușită poetică. Se reia vechea tematică preferată de autoare, Iubirea, aducând-o în fața cititorului îmbrăcată în versuri plăcute, pline de substanță. Sensibilitatea feminină își spune cuvântul, captând interesul amatorului de poezie bună, de trăire a unor sentimente umane. Îți rămân întipărite în minte zbuciumul omenesc al ființelor dominate de sentimentul dragostei: “Gust vântul pe care îl sărut/el a trecut prin pletele tale...”; “Un fulg de nea e prizonier/în gândul tău ascuns,/unde poate sunt chiar eu,/prietenul meu drag...”; “...Privesc către stele, /acolo vei fi mereu, /bărbatul inimii mele...”

Asemenea versuri legate de apropierea sufletească a ființelor ce se îndrăgesc sunt nenumărate... rămâne ca cititorul să le descopere lecturând volumul.

(Ioan Păunescu, Revista Constelații diamantine)

Coca Popescu scrie o poezie despre imediatul trăirilor, fără a căuta neapărat să răspundă unor exigențe estetice, fără a urmări să epateze cu tot dinadinsul, după cum ea însăși mărturisește încă din textul cu care se deschide volumul *Nopti violet* – Editura Rafet, Rm. Sărat, 2016 –, formulându-și, totodată, dorința ca scrisul ei să fie receptat ca adevărată și singura imagine a sinelui de către cititorul potențial, căruia i se adresează, într-un monolog confesiv, remarcabil prin naturalețe, în primul rând: “Nu trebuie să-mi știi numele, / Nu trebuie să-mi cunoști chipul. / Trebuie doar să-mi citești versurile. / Mă vei găsi în fiecare strofă...”.

Tot aceste versuri, din incipitul cărții, care devin, prin referirile la sine și la poezia pe care își propune să o scrie, un text programatic, pus sub semnul simplității (*Poemele mele sunt simple*), au, în același timp, rol de *captatio benevolentiae*.

Fără pretenția de a crea în cartea sa un univers spectaculos, Coca Popescu merge, în consecință, pe o cale sufletească foarte cunoscută, străbătută cam de fiecare ins, până la un punct, observând și comentând gânduri, sentimente, într-un limbaj colocvial, ca în fața unor cunoscuți, cărora le împărtășește, pe îndelete, din experiența acumulată...: "Am trăit fără să-nțeleg. / Am plâns, am oftat. / Alteori am răs...".

...Dar iubirea, așa cum o vede autoarea, este un sentiment complicat, care produce acel *dérèglement de tous les sens*, de care vorbea Arthur Rimbaud, din moment ce, paradoxal, uneori, de pildă, poate *strivi frumosul* dintre îndrăgostiți.

Un merit al poeziei pe care o scrie Coca Popescu este că, așa cum arătam pe la începutul acestor rânduri, nu caută să impresioneze cu orice preț, nu urmărește să alcătuiască imagini pletorice, în care să abunde îmbinări zăpăcificante de cuvinte, doar cu scopul de a atrage atenția, așa cum se întâmplă, de cele mai multe ori, în scrisul contemporan... Ea alege (și mărturisește acest lucru), mai degrabă, exprimarea prozaică, dar sinceră, încât textele care compun volumul par izvorâte dintr-o necesitate firească de eliberare de emoții: "Nu găsesc broderia cuvintelor, / Niciodată nu au fost pompoase, / Cu simplitate le-am împletit pe toate...".

În aceeași gamă se înscriu și încercările de autodefinire (*Sunt stâncă...*), făcute cu aceeași sinceritate cu care vrea să-și fixeze în scris arealul trăirilor, valorificând o cromatică (prin tradiție, a speranțelor), pe care pare a o simți ca exprimând-o, dar și prezența soarelui, a ființelor plăpânde, dar efemere (fluturii), zâmbetele... secvențe de viață, de toate adună Coca Popescu în versurile ei, pe care le împărtășește cu sinceritatea: *Mă bucur de tot ceea ce scriu*.

(**Mioara Bahna**, *Fotografii ale clipei*, Coca Popescu, *Noapți violet*, *Paradigme poetice actuale*, *Detectiv Cultural*, 2(11) 2017)

Coca Popescu nu se sperie de cuvinte. Pentru ea, poezia este peste tot, în jurul ei și înlăuntrul ei; în gesturile cele mai simple ale vieții cotidiene...Poemele sale de dragoste sunt dialoguri destinate, adesea răsfățate, mereu duioase cu și despre un partener imperfect, dar perfectibil. Este apăsată de graba cu care se cere trăită viața în acest secol accelerat și sclerant, de lipsa clipelor lungi de lenevire în așteptarea voluptății, a împlinirii de sine. Figurile de stil conduc mai totdeauna la imagini senine, luminoase, iar recursul la rime și face parte din aportul muzical care însoțește mereu jocurile dragostei. Uneori, ajunge la imagini de aleasă frumusețe, aproape poeme cu existență independentă: „Sunt doar o frunză, / A unui copac de împrumut” sau „Acolo, în deșert, / Unde în arșiță zboară / Nestingheriți, ciulinii.” Și „Această viață fără răspunsuri / Nu poate fi decât un ghem de fire / Țesând neîncetat tablouri / Pe o pânză în vis.”...

Nostalgia paradisului pierdut izbucnește uneori fără zăgaz: „Desculță, îmbrăcată doar în sentimente/ca faldurile de mătase,/Te ascult îndrăgostită în fiecare seară./Smerită, te urmez în visul tău la dans/Nu te ating cu sărutul /Nu mă atingi în ritmul muzicii/Ne iubim telepatic./Și ne cunoaștem fiecare secret/privind îndrăgostiți

imaginile virtuale,/Minute trec zburând pe lângă monitor/În secolul vitezei unde există chat și Facebook,/Nu avem timp să mai facem amor.”

Coca Popescu ne oferă o poezie care să nu ne provoace, ci să ne amintească de nevoia de simplitate și de posibilitatea de a ne întoarce la comunicarea lipsită de ascunzișuri.

(**Florin Dochia**, *Nopti violet*, *Revista Nouă*)

În cartea *Nopti violet* autoarea... își asumă starea de anonimă când spune: “Nu trebuie să-mi știi numele ,/ Nu trebuie să-mi cunoști chipul./ Trebuie doar să-mi citești versurile”. Prin acest aparent anonimă asumat, care este în fond un mic truc feminin asumat își invită cititorul la lectură, considerând, pe drept cuvânt, că versurile pot pleda cu brio pentru ea și mai ales pentru poezia ei. Coca Popescu face parte din autorii ce se ascund în spatele unei oglinzi negre, spunându-și, în gând: lăsați cititorii să vină la mine, să poată primi o Lecție de viață, prin care sunt îndemnați: să trăim, să trăim cu adevărat chiar dacă Umblăm pe căi tocite deja. Poezia din această carte *Nopti violet*, este una a simplității discursului liric, a expunerii directe a sentimentelor, a etalării primului impuls: “Îmi este sete de sărutul tău (spune ea într-un poem) / Buzele îmi sunt uscate./ pentru că ea este îndrăgostită, mai ales, de vise (ca sufletul unui muribund). Poemul *Rochia de mireasă* este într-un anume mod replica la *Miorița*, o replică modernă, respectând simplitatea gestului, atunci când simte că rochia se întinde pe pământ pentru că: ea nu se poate împlini, prin destin, la această bucurie: “Pe umeri, îmi voi pune stele,/.../ Privesc un timp și/ mă gândesc cu dragoste la mama”.

(**Emilian Marcu**, *Convorbiri literare* , nr. 7 /2017 și *Vitrina cărților*, vol. II)

Poeta Coca Popescu conservă câte ceva din imaginea grafică a Ligiei Macovei, deși sobrietatea și părul ei lung, lăsat liber pe spate într-o aparentă neorânduială, sugerează mai degrabă adumbriri de salcie pletoasă- singuratecă și patetică stând de veghe pe malul devenirii heraclitice...Pentru Coca Popescu, bunăoară, statornicia simțămintelor, afectivitatea și pasiunea sunt fundamentale în descifrarea microcosmosului uman. Din binomul eminescian minte și inimă, rațiune și pasiune, empatie și cunoaștere, autoarea, ca toți poeții, privilegiază calitățile temperamentale, cele care derivă din emoție, dar și generează sentimente, afectivitate, patetism. Structural, are toate abilitățile necesare unui travaliu poetic marcat de sensibilitate, de pasiune și sentiment.

...din borangicul acestor simțăminte magmatice calde, mătăsoase și învăluitoare care conferă lirismului savoare și o apetență ademenitoare. Toată ființa sa se pliază pe ideea de dragoste și nu ezită să refacă fenomenologia amorului și s-o transfere în cadrele imaginarului liric, laolaltă cu toată gama doririlor pătimașe. Visul meu e pasiune,/sufletul un curcubeu/ Viața mea e tumultoasă,/ Zbucium, ploaie și culoare -așa sunt eu./ Mă pierd și mă regăsesc,/Am raze de soare în suflet, iubesc/ Sunt liniștită, dar și vulcan/ Iubesc viața, e tot ce am./ Gânduri și vise îmi tulbură mintea,/ Nu știu ce vreauși atunci,/ Urc până la soare, cobor în mare,/ Îmi caut liniștea sub raze de lună visând (*Autoportret*).

...sentimentul iubirii este dispus într-o anumită vitalitate graduală, se radicalizează treptat parcurge traseul Iudic de la pasiune la patimă, îi induce o înfățișare imnică, îl proiectează pe un ecran panoramic dezmarginat și-l statornicește în cadența unor imagini calde, proaspete, amintind de fiorul cu care portugheza Maria Malcoforado își compunea scrisorile de dragoste și de marea poezie universală. "Iubirea, stop de rouă/pe buzele crăpate de furtună...Iubind iubirea iubire/ Nu pot respira fără tine"(*Iubirea florilor de mai*). Nu se poate spune că poeta Coca Popescu este aliniată unei direcții literare anume sau că urmează un cod bine statornicit printre confrății de breaslă. Poezia se decontează din prea-plinul unui fond subiectiv burdușit cu meditații adânci, cu trăiri pasionale, sentimentale, empaticе.

Un singur gând mai adaug, și acesta se referă la minunata compatibilitate dintre poezia autoarei și ținuta grafică semnată de Florian Bârsan. E un semn că înainte chiar de a fi citită de critici poezia semnată de Coca Popescu a fost lecturată de pictorul Florian Bârsan, care i-a înțeles sensul, esența și mesajul.

(**Ionel Necula**, *Dispuneri literare bucureștene; Coca Popescu, O poetă ca o salcie pletoasă*)

Profil de autor realizat de **Antoneta Rădoi**

Redactor-șef *Convorbiri literar-artistice*.